

Niezlomne dowody łaski

Obrzędy Starego Testamentu

Nadto prawda moja i miłosierdzie moje z nim [z Dawidem] będzie, a w imieniu mojem wywyższony będzie róg [władza] jego. – Ps. 89:25 (BG)

Wiele lat po zawarciu bezwarunkowego przymierza z Abrahamem, Bóg przez proroka Natana zawarł kolejne bezwarunkowe przymierze. Było to przymierze z Dawidem, królem Izraela, mężem według serca Bożego (1 Sam. 13:14, Dz. Ap. 13:22). Tak jak w przypadku przymierza Abrahamowego, również i to przymierze zawarte zostało za pośrednictwem Bożej przysięgi (1 Moj. 22:16-18, Ps. 89:3, 132:11). „Również Bóg, chcąc wyraźniej dowieść dziedzicom obietnicy niewzruszoności swego postanowienia, poręczył [pośredniczył – mesiteuo, Strong 3315] je [Przymierze Abrahamowe, werset 13] przysięgą” (Hebr. 6:17).

Przymierze Dawidowe

Bóg przysiągł Dawidowi, że przyszłość Izraela, potomstwa Dawidowego, jego domu i królestwa oraz tron, jest zapewniona (Izaj. 9:7, 16:5). „I postanowię miejsce ludowi memu Izraelskiemu, i wszczępię go, iż będzie mieszkał na miejscu swem, i nie będzie więcej poruszony, (...) wzbudzę nasienie twoje po tobie, które wyjdzie z żywota twego, a umocnię królestwo jego [Mesjasza]. (...) I będzie utwierdzony dom twój, i [a nawet]¹ królestwo twoje aż na wieki przed tobą, a stolica twoja będzie trwała aż na wieki [na wiek]²”, BG, (2 Sam. 7:10,12,16).

Struktura wersetu 16 wskazuje, że dom Dawidowy i jego królestwo to jedno i to samo. W wersetach 12,13 i 16 Bóg obiecał Dawidowi, że „utwierdzi jego królestwo”. Mimo to, w swej odpowiedzi Dawid mówi o „domu”, a nie o „królestwie” (2 Sam. 7:18 – 29). Oznacza to, że pojęcia „dom” i „królestwo” były dla niego synonimami. Tym niemniej, w Bożej przysiędze znajduje się odniesienie do czterech podmiotów:

- Ludu Bożego, Izraela (werset 10),
- nasienia Dawidowego, Mesjasza (werset 12),
- domu Dawidowego, królestwa (werset 16),
- tronu Dawidowego (werset 16).

Wskazane podmioty, mimo iż nie są tożsame, winny być traktowane nierozdzielnie i mają być utwierdzone

„na wiek”, wiek przyszłego Królestwa Bożego na ziemi: „Za dni tych królów [uwidoczonych w posągu Nabuchodonozora] Bóg niebios stworzy królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone, a królestwo to nie przejdzie na inny lud; zniszczy i usunie wszystkie owe królestwa, lecz samo ostoi się na wieki” (Dan. 2:44).

Podobnie jak miało to miejsce w przypadku Abrahama, ostateczny wynik przymierza Dawidowego nie jest uzależniony od sprawiedliwości stworzenia. Inaczej mówiąc, jest ono bezwarunkowe. Bez względu na wszelkie okoliczności, tron Dawidowy, jego dom oraz Lud Boży będą bezpieczne pod rządami nasienia Dawidowego (Mesjasza).

Werset 14 z 7 rozdziału 2 Księgi Samuela jest dość trudnym zapisem i większość przekładów nie oddaje go we właściwy sposób. Jednym z lepszych tłumaczeń jest wersja wg Farrar Fenton’a: „Ja [Bóg] będę mu ojcem, a on [nasienie Dawidowe] będzie mi synem; on będzie przewodnikiem wędrowców; Ja sprawię, że będzie on naprawiał synów ludzkich [ludzkość] łaską, a synów Adama dotknęciem” (2 Sam. 7:14).

W ten sposób charakterystyka Przymierza Dawidowego odpowiada właściwościom Przymierza Abrahamowego. Nie tylko, że jest ono osobiste, ale jest ono również uniwersalne. Nasienie Dawidowe, Mesjasz, jako Król i Najwyższy Kapłan Boży, będzie błogosławić wszystkie rodzaje ziemi: „Przysiągł Pan [Dawidowi] i nie pożałuje: Tyś [nasienie Dawidowe, Hebr. 5:6] kapłanem na wieki [wiek]² według porządku Melchizedeka [króla i kapłana, 1 Moj. 14:18]” (Ps. 110:4).

Rzeczywisty Melchizedek, nasienie Dawidowe, będzie „naprawiał synów Adama” łagodnym kierownictwem pasterskiej łaski i dotykiem miłosiernej dłoni.

Boska przysięga

Trwałość tronu Dawidowego – królestwa Dawidowego obejmującego Lud Boży Izrael – bazuje na Bożej przysiędze, zaś sama przysięga spoczywa na jego świętości: „Zawarłem [Ja, Bóg] przymierze z wybranym swoim, przysiągłem Dawidowi, słudze swemu: Na wieki [wiek]² utwierdzę potomstwo twoje [Mesjasz] i tron twój zbuduję po wszystkie pokolenia. Sela. (...) Na wieki [wiek]² zachowam dla niego [Dawida] łaskę swoją, a przymierze moje z nim nie wzruszy się. I utrwale na wieki [wieczność; 'ad, #5703] ród jego, a tron jego jak dni niebios. (...) Nie naruszę przymierza mego i nie zmienię słowa ust moich, raz przysiągłem na świętość moją, że nie skłamię Dawidowi. Potomstwo jego trwać będzie na wieki [wiek]², a tron jego jak słońce przede mną, jak

księżyc, ustanowiony na wieki [wiek]², wierny świadek na niebie [na chmurze; tęcza, 1 Moj. 9:12-17]³. Sela” (Ps. 89:4-5, 29-30, 35-38).

Bóg przysiągł, że jego łaska wobec Dawida i jego przymierze z Dawidem są tak pewne i trwałe, jak słońce i księżyc oraz jak tęcza Przymierza z Noem.

Dom Dawidowy, Lud Boży

Prorok Zachariasz w swoim proroctwie również wspomina o niezachwianym Bożym miłosierdziu wobec domu Dawida, jego królestwa, mimo krnąbrności i nieposłuszeństwa narodu Izraelskiego (Dz. Ap. 7:51). „Lecz na dom [królestwo] Dawida i na mieszkańców Jeruzalemu wyleję [Ja, Bóg] ducha łaski i błagania. (...) W owym dniu [w czasie drugiej obecności] dom Dawida i mieszkańcy Jeruzalemu będą mieli źródło otwarte dla oczyszczenia z grzechu i nieczystości” (Zach. 12:10, 13:1).

Z kolei prorok Jeremiasz opisał reakcję Ludu Bożego, Izraela (Gal. 6:16), w następstwie odnowienia ich ducha: „W owych dniach [w czasie drugiej obecności] i w owym czasie mówi Pan, przyjdą synowie izraelscy wraz z synami judzkimi, pójdą z płaczem i będą szukać Pana, swojego Boga” (Jer. 50:4).

„Owe dni” nastaną po okresie ucisku Jakuba: „Biada! Gdyż wielki to ów dzień, żaden do niego niepodobny. Jest to czas utrapienia dla Jakuba, jednak będzie z niego wybawiony. (...) I będą [nasienie Jakubowe] służyli Panu, swojemu Bogu, i Dawidowi, swojemu królowi, którego im wzbudzę” (Jer. 30:7,9). Dzień, w którym wybawiony będzie Jakub, jest tym samym dniem, o którym wspominał Zachariasz, dzień w którym będzie „źródło otwarte dla oczyszczenia z grzechu i nieczystości”.

Nasienie Dawidowe, tron Dawida

W dniu, w którym nasienie Dawida zasiadać będzie na jego tronie, Lud Boży będzie wybawiony i mieszkać będzie bezpiecznie: „Oto idą dni [w czasie drugiej obecności] – mówi Pan – że wzbudzę Dawidowi sprawiedliwą latorośl [nasienie Dawidowe – Izaj. 61:1-3, Łuk. 4:16-21]: Będzie panował jako król i mądrze postępował; i będzie stosował prawo⁴ [oswobodzenie] i sprawiedliwość⁵ na ziemi. Za jego dni Juda będzie wybawiony, a Izrael będzie bezpiecznie mieszkał; a to jest jego [nasienia Dawidowego] imię, którym go zwać będą: Pan sprawiedliwością naszą” (Jer. 23:5-6).

Pod rządami nasienia Dawidowego, Boże miłosierdzie zostanie rozpostarte nad całym podzielonym i rozproszonym domem Dawida (królestwem).⁶ „I [Ja, Bóg] uczynię z nich jeden naród w tej ziemi na górach izraelskich, i jeden król [nasienie Dawidowe] będzie panował nad nimi wszystkimi, i już nie będą dwoma narodami, i

już się nie rozdzielią na dwa królestwa” (Ezech. 37:22).

Rządy nasienia Dawidowego opisane są również przez proroka za pomocą metafory o owcach i pasterzu: „Bo tak mówi panujący Pan: Oto Ja, Ja szukać będę owiec moich [Lud Boży w Diasporze], i pytać się za nimi. Jako się pyta pasterz o trzodę swoją, kiedy bywa w pośrodku owiec swoich rozproszonych: tak się Ja będę pytał za owcami moimi, i wyrwę je ze wszystkich miejsc, kędy były rozproszone w dzień obłoku i chmury [ucisk Jakuba, Jer. 23:5-11]; wzbudzę nad nimi pasterza jednego, który je paść będzie, służyć mego Dawida [nasienie Dawidowe], on je paść będzie, i on będzie pasterzem ich. Nadto dam im [ziemscy wybrańcy Boży], i okolicy pagórka mego [Syjon, Ps. 132:12,14; Obj. 14:1], błogosławieństwo, i spuszczać będę deszcz czasu swego; deszcze to błogosławieństwa będą” (BG, Ezech. 34:11-12,23,26).

Wybawienie Ludu Bożego następuje po „dniu obłoku i chmury”, po ucisku Jakuba. Po dokonaniu wybawienia, w obiecany miłosierdziu uczyni swój lud Izraelski „błogosławieństwem” (5 Moj. 7:6, 14:2; Izaj. 45:4, 65:9,22).

Niezłomne dowody łaski

Odnowiony Izrael będzie Boskim narzędziem, za pomocą którego ziemskie Boże stworzenie zostanie przywrócone do swej początkowej chwały, miłosierdzia obiecanego Dawidowi (Ps. 28:6-9, Izaj. 16:5): „Nakłońcie swojego ucha i pójďte do mnie, słuchajcie, a ożyje wasza dusza, bo ja chcę zawrzeć z wami wieczne przymierze, z niezłomnymi dowodami łaski okazanej niegdyś Dawidowi!” (Izaj. 55:3).

„Na krótką chwilę porzuciłem [Ja, Bóg] cię [Izrael], lecz znów cię zgromadzę w wielkiej miłości [niezłomne dowody łaski], w przystępie gniewu zakryłem swoją twarz na chwilę [czas ucisku Jakuba] przed tobą, lecz w wiecznej miłości zlitowałem się nad tobą, mówi Pan, twój Odkupiciel. Bo tak jest u mnie, jak w czasach Noego: Jak przysiągłem, że wody z czasów Noego nie zaleją ziemi, tak przysięgam [Przymierzem Dawidowym], że już nie będę się gniewał na ciebie i nie będę ci robił zarzutów. A choćby się góry [narody świata] poruszyły i pagórki [fałszywe systemy religijne] się zachwiały⁷, jednak moja łaska nie opuści cię [Izrael], a [nowe] przymierze mojego pokoju się nie zachwieje, mówi Pan, który się nad tobą lituje” (Izaj. 54:7-10).

Odrodzenie domu Dawida wiązać się będzie z dojrzewaniem łaski obiecaniej Przymierzem Dawidowym. „A że go [Jezusa, potomka Dawida] wzbudził z martwych, aby już nigdy nie uległ skażeniu⁸ [obecny, „zły świat”, Gal. 1:4], powiedział to tak: Dał wam [Żydom] święte rzeczy Dawidowe [błogosławieństwa Nowego Przymierza, Izaj. 54:10, 55:3], rzeczy pewne” (Dz.Ap. 13:34). Św. Paweł zacytował proroctwo Izajasza aby

wskazać Żydom przyczynę, dla której Bóg wzbudził Jezusa. Wskazywał on na fakt, że druga obecność Jezusa nie jest obecnością cielesną, jak uważa wiele osób w Chrześcijaństwie (Izaj. 9:7; Dan. 12:1; 1 Kor. 15:28; Obj. 19:11-15). Jezus gromadzi „umarłych w Chrystusie” (Kościół) „w powietrzu” (1 Tes. 4:16,17), wobec czego nie może on być widziany ziemskimi oczami. „Powietrze” oznacza duchową rzeczywistość do której ograniczony został Szatan od czasów Edenu (1 Moj. 3:14, 2 Piotr 2:4, Judy 6) i z której w sposób niewidzialny rządzi tak długo (Efez. 2:2).

Ufając, że Bóg dotrzyma warunków swego przymierza z Dawidem, apostoł mówił nie tylko o Bożym miłosierdziu dla Izraela (Łuk. 1:54,68-72; Rzym. 11:31), o „niezlomnych dowodach łaski”, ale również modlił się o nie: „A którykolwiek według tego sznuru postępować będą [Kościół], pokój na nich przyjdzie i miłosierdzie, i [a także miłosierdzie] na lud Boży Izraelski” (BG, Gal. 6:16).⁹ Apostołowie i prorocy rozumieli, że łaskawe i miłosierne wybawienie Izraela jest wstępem do zbawienia, które rozpościerać się będzie „po krańce ziemi”.

„Wykrzykujcie! Śpiewajcie radośnie razem, gruzu Jeruzalemu, gdyż Pan pociesza swój lud, wykupuje Jeruzalem! Pan obnażył swoje święte ramię [nasienie Dawidowe, Ps. 98:1; Izaj. 51:9] na oczach wszystkich narodów i oglądają wszystkie krańce ziemi zbawienie naszego Boga [zbawienie rodzaju ludzkiego]”. (Izaj. 52:9-10). „Tak mówi Wszechmocny, Pan, który zgromadza rozproszonych Izraela [wierna „resztką” Izraela]: Jeszcze zgromadzę do niego [resztki] innych [ludzkość, Dz. Ap. 15:17] poza tymi [niewierni z Izraela, Rzym. 11:26], którzy są już zgromadzeni” (Izaj. 56:8).

To jest właśnie ewangelia dana Abrahamowi (Gal. 3:8), „dobra nowina” której „nie wstydził się” św. Paweł (Rzym. 1:16). „Jeśli bowiem odrzucenie ich [odrzucenie nasienia Dawidowego przez Izrael] jest pojednaniem świata, to czym będzie przyjęcie ich [przyjęcie przez Izrael nasienia Dawidowego], jeśli nie powstaniem do życia z martwych [dla Izraela i całej ludzkości]?” (Rzym. 11:15).

„Odrzucenie” Izraela, odrzucenie przez niego nasienia Dawidowego, Bożego Mesjasza (Rzym. 9:32,33), zaowocowało ofiarą, która jedna Adama i jego potomstwo (Rzym. 5:10 -19). „Przyjęcie” Izraela, uznanie przez nich Mesjasza, wywoła „wylanie ducha łaski i błagania”¹⁰, „niezlomnych dowodów łaski”. „I prorokowałem, jak mi nakazano. Wtem wstąpiło w nich ożywcze tchnienie¹¹ i ożyli [„cały dom Izraelski”, werset 11] i stanęli na nogach [jako naród] – rzesza bardzo wielka” (Ezech. 37:10). Odnowienie państwowości Izraelskiej będzie pierwowzorem odnowienia całej ludzkości – przywrócenie do życia ze śmierci dla całego Bożego stworzenia. Powrót Bożej łaski do Żydów będzie demonstracją Bożego miłosierdzia i życzliwości dla jego

ziemskiego stworzenia, „niezlomnymi dowodami łaski”.

„W owym dniu [w czasie drugiego przyjścia] tę pieśń śpiewać będą w ziemi judzkiej: Mamy miasto potężne; dla ocalenia [ludzkości] wzniósł On wały obronne i baszty. (...) Moja dusza tęskni za tobą w nocy i mój duch poszukuje ciebie, bo gdy twoje sądy docierają do ziemi¹² [Izrael], mieszkańcy jej okręgu uczą się sprawiedliwości” (Izaj. 26:1,9).

„I będę mówić [inni ludzie, werset 34]: Ten kraj [Izrael], niegdyś spustoszony, stał się podobny do ogrodu Eden; a miasta, które legły w gruzach i były spustoszone i zburzone, są teraz obwarowane i zamieszkane. I poznają narody [upadła ludzkość], które wokół nas [Izrael] pozostały, że Ja, Pan, odbudowałem to, co było zburzone, zasadziłem to, co było spustoszone; Ja, Pan, powiedziałem to i uczynię. (...) Jak liczne są trzody dla celów ofiarnych, jak liczne są owce w Jeruzalemie w jego święta, tak zrujnowane miasta pełne będą trzód ludzkich [pokutująca ludzkość]; i poznają, że Ja jestem Pan” (Ezech. 36:35,36,38).

Relacja, jaka będzie łączyć Izrael z resztą ludzkości będzie podobna do więzi łączącej matkę z nowonarodzonym dzieckiem: „Weselcie się [poganie, werset 12] z Jeruzalemem [Izraelem] a radujcie się w nim wszyscy, którzy go miłujecie. Weselcie się z nim wielce, wszyscy którzykolwiek płakali nad nim. Przeto, że ssać będziecie, i sycić się piersiami pociech jego, ssać będziecie, i rozkoszami opływać w jasności chwały jego. Bo tak mówi Pan: Oto Ja obrócę na nich pokój jako rzekę, a sławę narodów jako strumień zalewający, i będziecie [poganie] ssać [jak niemowlę]; na ręku noszeni, i na kolanach rozkosznie piastowani będziecie” (BG, Izaj. 66:10-12).

I znowu, Boże błogosławieństwo objawiane jest w pewnej kolejności. Pokój najpierw ogarnia Jeruzalem (Izrael) „jak rzeka”, a następnie chwała pogan (upadłej ludzkości) stanie się jak „strumień zalewający”.

Namiot Dawida

Mówiąc o „niezlomnych dowodach łaski”, prorok używa określenia „namiot” zamiast „dom”. Pojęcie to funkcjonuje tutaj w podobnym charakterze, jak w zapisie księgi Joba: „Wybudował swój dom jak pajak niby chatkę⁴ [namiot], jaką postawił sobie stróż [winnicy]” (Job. 27:18). Tym samym, „namiot” oznacza haniebną stan do jakiego upadł dom Dawida (królestwo) po ustaniu rządów Dawida i Salomona: „Wtedy tron [Dawida] będzie utrwalony przez łaskę i zasiądzie na nim w namiocie Dawida sędzia [nasienie Dawidowe], który będzie dbał o prawo [uwolnienie]⁴ i troszczył się o sprawiedliwość” (Izaj. 16:5). W czasie spotkania apostoła Pawła i Barnaby z apostołami i starszymi zboru Jerozolimskiego, apostoł Jakub wspominał o „namiocie”

(„upadłym przybytku”) Dawida i wypełnieniu obietnicy Przymierza Dawidowego. Cytując proroctwo Amosa dał jasno wyraz tezie, że zbawienie ludzkości ma nastąpić po odnowieniu tegoż „namiotu” (królestwa):

„A gdy ci umilkli, odezwał się Jakub, mówiąc: Mężowie bracia, posłuchajcie mnie! Szymon [Piotr] opowiedział, jak to Bóg pierwszy zatroszczył się o to, aby spośród pogan [świata nie – żydowskiego] wybrać lud dla imienia swego [Kościół, zbawienie niebieskie – 1 Kor. 15:49, Efez. 2:6, Hebr. 3:1; 6:4]. A z tym zgadzają się słowa proroków, jak napisano: Potem [po zakończeniu wyboru ludu, werset 14] powrócę [do Izraela]¹⁴ i odbuduję upadły przybytek¹⁵ Dawida, i odbuduję jego ruiny, i podźwignę go, aby pozostali ludzie szukali Pana, a także wszyscy poganie, nad którymi wezwane zostało imię moje, mówi Pan, który to czyni” (Dz.Ap. 15:13-17).

Św. Jakub zacytował proroka Amosa (9:11,12) wykorzystując Septuagintę (LXX); jednakże słowa „potem powrócę” (werset 16) są jego autorstwa, a nie proroka Amosa. Określenie to odnosi się do wcześniejszego stwierdzenia „pierwszy” (werset 14). Słowo „powrócę” odnosi się do Bożej obietnicy danej przez proroków¹⁴, że nadejdzie czas, gdy znów łaskawym okiem spojrzy na Izrael (Jer. 46:28). Cel tego przyjscia jasno został określony w proroctwie Amosa: „Dnia onego wystawię [Ja, Bóg] upadły przybytek¹⁵ Dawidowy [Izrael], a zagrodzę rozerwanie¹⁶ jego [namiotu – rozdartego królestwa Izraela], i obaliny¹⁶ jego [Dawida] naprawię, a pobuduję¹⁶ go [namiot – królestwo], jako za dni dawnych [obietnica Przymierza Dawidowego]; aby posiedli [oba domy Izraelskie, Rzym. 11:26] ostatki Edomczyków¹⁷ [potomkowie Ezawa]¹⁸ i [ostatki] wszystkie narody nad którymi wzywano imienia mego¹⁹ [ta część ludzkości, która zwróci się do Boga], mówi Pan, który to czyni. Oto dni idą [w Bożym królestwie], mówi Pan, że oracz żeńcę zajmie, a ten, co tłoczy winne jagody, rozsiewającego nasienie [błogosławieństwo spłynie na ziemię, która będzie obfitować; 3 Moj. 26:4,5]; a góry moszczem kropić będą, a wszystkie pagórki się rozplną [świeckie i kościelne instytucje zostaną usunięte]. I nawrócę zaś z więzienia lud mój Izraelski, i pobudują miasta spustoszone, a mieszkac w nich będą; sędzić też będą winnice, i wino z nich pić będą; sadów też naszczepią, i owoc ich jeść będą. A tak [jak obiecano Dawidowi] ich wszczepię w ziemi ich, że nie będą więcej wykorzeni z ziemi swojej, którą im dał, mówi Pan, Bóg twój” (BG, Amos 9:11-15).

Gdy na tronie zasiądzie nasienie Dawida, królestwo Dawida (namiot) niegdyś rozdarłe i rozproszone, zostanie zgromadzone i odnowione. Zapis prorocki porusza wszelkie aspekty Przymierza Dawidowego. „Dnia onego” Bóg wzbudzi nasienie Dawida, Mesjasza (Jezusa – Marek 10:47, 12:35) i „jako za dni dawnych” odda mu tron, królestwo (namiot) oraz ziemski Boży

lud wybrany. Wszystkie te elementy są współzależne i nierozdzielne. Gdy nasienie Dawida (Mesjasz) zasiądzie na tronie, wówczas „duch łaski i błagania” zamieszka w Domu Dawida (namiocie), w królestwie Dawida (Izrael). Tym samym, Boska łaska w pełni powróci do narodu Żydowskiego!

Prorok Izajasz mówi nie tylko o odnowieniu królestwa Dawida (namiotu), lecz o jego powiększeniu: „Śpiewaj niepełna! [Sara, Przymierze Abrahamowe, Gal. 4:27] która nie rodzi [w czasie wygłaszania proroctwa], śpiewaj głośno, a krzycz [z radości, a nie urazy, jak czyniła to Sara, 1 Moj. 16:6-10], która w porodzeniu nie pracujesz; bo więcej będzie synów (1 Moj. 16:10; 17:20, 21:18) opuszczonej ([Izaj. 62:4, 64:10, Ezech. 36:35, Tren. 1:4, Joel 2:3] [Hagar, Przymierze Mojżeszowe, Gal. 4:27], niż synów tej, która ma męża [Sara], mówi Pan. Rozprzestrzeń miejsce namiotu swego, a opon przybytków swych nie zabraniaj rozciągnąć: wyciągnij powrozy twoje, a kołki twoje utwierdź [adresatem jest tutaj Izrael (wersety 5-8), pokazany w Hagar]. Bo się [Izrael, Hagar] na prawo i na lewo rozsilił, a nasienie twoje narody [pozostała ludzkość]²⁰ odziedziczy, i miasta spustoszone osadzi. Nie bój się [Izrael, Hagar], bo pohańbiona nie będziesz; a nie zapalaj się, bo nie przyjdiesz na posromocenie; owszem na zelżywość młodości twojej zapomnisz [Diaspora], a na pohańbienie wdowstwa [krótkotrwała utrata łaski]²¹ twego więcej nie wspomnisz” (Izaj. 54:1-4).

Tora ludzkości

Po wysłuchaniu tych wspaniałych słów przymierza, Dawid odpowiedział Bogu słowami, które pokazują, że zrozumiał ich wagę i popadł w zachwycenie: „Tedy wszedłszy król Dawid, usiadł przed obliczem Pańskim, i rzekł: Cożem ja jest Panie Boże, i co za dom [królestwo] mój żeś mię przywiódł aż dotąd? Lecz i to mało było przed oblicznością twoją, Panie Boże; aleś też obietnicę uczynił o domie [królestwie] sługi twego na czas daleki, a to prawie obyczajem²² [Tora] ludzkim²³ [ludzkość], Panie Boże!” (2 Sam. 7:18-19).

Uwaga Dawida „a to Tora ludzkości” jest słabo wyeksponowana w większości przekładów. Zwracając uwagę na jej najprostszy, najbardziej dosłowny sens, przekonujemy się, że mówi ona, że Przymierze Dawidowe będzie podsumowaniem celu stworzenia ludzkości (1 Moj. 1:26) i późniejszego Przymierza Abrahama. Bóg obiecał, że poprzez dom Dawida (królestwo), pod rządami Nasienia Dawida, ludzkość zostanie przekształcona na Boże podobieństwo – w stworzenie pełne miłości. Przemiana ta rozpocznie się od Izraela, zgodnie ze słowami Apostoła Pawła: „najprzód Żyda, a potem i Greka” (Rzym. 2:9,10). To właśnie będzie „Tora ludzkości” (2 Sam. 7:19).

Richard Evans

¹ Hebrajski przedrostek waw – i, ale, nawet, mianowicie

² 'olam, # 5769 – okres czasu, wiek

³ shachaq, #7834 – chmura.

⁴ Zadaniem sędziego jest wybawiać (Sędz. 2:16,18; Izaj. 33:22; Jan. 5:27-29).

⁵ tsedaqah, #6666 – sprawiedliwość. Izaj. 26:9

⁶ Niektórzy uważają, że Anglo-Sasi są potomkami dziesięciu „zaginionych” plemion, a tym samym dziedzicami obietnic danych Izraelowi. Przymierze Dawidowe, w interpretacji proroka Amosa (9:11,12) i św. Jakuba (Dz.Ap. 15:16,17) oraz doktryna o wierniej Resztce (Izaj. 1:9, Rzym. 9:29) wykluczają takie twierdzenie.

⁷ Izaj. 40:4, 41:15. Metaforyka jaką wykorzystuje natchniony prorok odwołuje się do „gór” (Ps. 46:2-6; Izaj. 2:2,3; Dan. 2:35,44) i „pagórków” dla określenia królestw. Zgodnie z zapisami Starego Testamentu, „pagórki” były miejscami gdzie sprawowano bałwochwalcze kultury i czczono fałszywych bogów (2 Król. 16:4; Jer. 13:27, 17:2).

⁸ diaphthora, #1312 – zupełne zepsucie. Zintensyfikowana forma phthora, #5356. W Piśmie Świętym „zepsucie” odnosi się do niemoralności i zepsucia duchowego (Rzym. 8:21, Gal. 6:8, 2 Piotr 1:4;2:12,19), a nie do rozkładu ciała.

⁹ kai...kai, #2532 – i, także

¹⁰ Zach. 12:10

¹¹ ruwach albo ruach, #7307 – dech, powietrze, wiatr, duch

¹² 'erets, #776 – ziemia, ląd

¹³ cukkah, #5521 – namiot, przybytek

¹⁴ 3 Moj. 26:44,45; 4 Moj. 10:36; 5 Moj. 30:3,9; Ps. 6:4; 50:3; 80:3,7,14,19; 90:13; Izaj. 35:4; Jer. 12:12-15

¹⁵ skene, #4633 – budka, namiot. Najlepiej używać słowa „namiot”, aby uniknąć nieporozumienia, że chodzi tu o Przybytek opisany w Zakonie Mojżeszowym.

¹⁶ Analiza gramatyczna tego fragmentu wymaga szczególnej uwagi. Mnogi przyrostek rodzaju żeńskiego w słowie oddanym jako „rozerwanie” może odnosić się do „namiotu”, który jest rodzaju żeńskiego i wskazuje na podział królestwa Dawida. Tym samym, naprawa „rozerwania” musi wskazywać na przyszłą unifikację dwóch domów, która przepowiedziana została przez proroka Ezechiela (Ezech. 37:15-28). Męski przyrostek w słowie oddanym jako „obaliny”, „ruiny”, musi odnosić się do Dawida, a nie do jego „namiotu”, choć z drugiej strony żeński przyrostek w liczbie pojedynczej w słowie „pobuduję” musi odnosić się do namiotu (rozerwanego królestwa).

¹⁷ Edom było to imię dane Ezawowi po tym, jak sprzedał on swoje pierworództwo (1 Moj. 25:30). Nazwa ta była następnie stosowana do ludu, jaki z niego powstał, oraz do ich ojczyzny.

¹⁸ Objęcie w posiadanie „ostatków Edomczyków” będzie wypełnieniem się obietnicy danej Rebecce przez Boga (1 Moj. 25:23, Rzym. 9:12) oraz błogosławieństwa danego Jakubowi i Ezawowi przez Izaaka (1 Moj. 27:29,40). Niektórzy sugerują, że zhołdowanie sobie Edomitów przez Dawida (2 Sam. 8:14) było wypełnieniem się tego proroctwa, jednakże poddaństwo to było krótkotrwałe i niewystarczające.

¹⁹ Wyrażenie „nad którymi wzywano imienia mego” sugeruje ochotę przyjęcia Bożej władzy przez Jego stworzenie, co będzie celem przyszłego Królestwa – „aby Bóg był wszystkim we wszystkim” (1 Kor. 15:28).

²⁰ Ezech. 36:35-38, Amos 9:12, Dz. Ap. 15:17

²¹ Izaj. 54:7-10

²² towrah, torah, #8451 – prawo, instrukcje, nauki, wskazówki

²³ adam, #120 – ludzkość, pojedynczy człowiek, imię pierwszego człowieka